

[Øllgaard.]

nedslag, og den fjerde en ændring af gruppeinddelingen af kommuneområderne, henholdsvis København, købstæder m. v. og landkommuner.

Den første ændring, om børnefradragets forhøjelse, vil få virkninger for statsskatten såvel som for den fælleskommunale skat, medens det, efter at kommuneskattelovens § 9 er ændret, er overladt til kommunerne selv at bestemme, hvorvidt forhøjelsen også skal få virkninger for kommuneskattens vedkommende.

Det spørgsmål, man så må stille sig, er, om en sådan forhøjelse af børnefradraget er rimelig og velmotiveret. Om selve princippet: at der bør gives visse skattelemper for dem, der har mindreårige børn, bliver der sikkert ingen uenighed her i rigsdagen. Vi har også to gange, under krigen og efter krigen, været enige om at ajourføre selve beløbet for børnefradrag — sidste gang for skatteåret 1946—47 — under hensyn til forskydningerne i pengeværdien og disse skatteyderes økonomiske forhold i det hele taget. Beløbet har altså nu stået fast i ca. 3 år, og spørgsmålet er så, om det igen trænger til en ajourføring.

Mit parti vil erkende, at en vis forhøjelse er velbegrunderet dels ud fra den motivering, finansministeren giver angående de siden da indtrufne prisstigninger, dels ud fra den sociale betragtning, at man i et samfund, hvor man ønsker familielivet styrket, må stille de hjem, der har børn, relativt gunstigt i skattemæssig henseende, hvilket også forekommer os at blive tilfældet, når vi foretager de forhøjelser, der her er tale om. Et børnefradrag på 600 kr. for 1 barn, 1300 kr. for 2 børn og 800 kr. for hvert barn derudover i København, 550 kr. for 1 barn, 1150 kr. for 2 og 700 kr. for hvert barn herudover i købstæderne og henholdsvis 500, 1000 og 600 kr. for landkommunernes vedkommende giver jo et ikke helt ringe, men meget mærkbart fradrag i indkomsten. For en familie med 5 børn i hovedstaden giver det et skattefradrag på 3 700 kr. og på landet et fradrag på 2 800 kr. Dette anser vi for at være en skattemæssig gunstig placering, og det vil vi være med til, således at man bliver stående derved i stedet for at gå over til det andet princip, som finansministeren berører i sin fremsættelsestale: børnetilskud. Finansministeren nævner grunde for og imod. Jeg synes i og for sig ikke, der er grund til at optage nogen større debat om de to principper på nuværende tidspunkt — det har vel heller ikke været finansministerens

mening. At give sig til at diskutere det som et isoleret spørgsmål fører formentlig ikke til noget; det må under alle omstændigheder ses i en større sammenhæng. Vi er naturligvis også til sin tid rede til at foretage en saglig afvejning for og imod, men vor stilling er den, at vi nærer meget store betænkeligheder ved at forlade de veje, vi hidtil er gået i dette spørgsmål, og vi ønsker ikke at være med til at rejse krav om indførelse af børnetilskud. Der er meget, der bør overvejes, inden man går til en så principiel ændring på dette punkt. Spørgsmålet om børnetilskud må vel diskuteres i forbindelse med de sociale problemer, i det hele taget i sammenhæng med sociallovgivningen.

Den anden ændring, der er foreslået: forhøjelsen af børnenes aldersgrænse til 16 år, vil vi i og for sig nok være med til at drøfte, for det kan jo ikke nægtes, at de 15-årige børns uddannelse i nogle tilfælde er en betydelig belastning for hjemmene, som kan gøre et skattemæssigt fradrag berettiget. Men vi tror alligevel, at der er adskillige vanskeligheder, der vil rejse sig, hvis man går til en sådan forhøjelse af aldersgrænsen. Det vil blive uhyre vanskeligt at administrere den betingelse, som finansministeren jo fastholder: at barnet skal være ude af stand til selv at sørge for sit underhold. Der vil opstå en mængde grænse-spørgsmål, som det vil være meget vanskeligt for vore skattemyndigheder at afgøre og afgøre retfærdigt. Jeg tror, der rent administrativt vil blive truffet en masse uensartede afgørelser, som vil skabe mange vanskeligheder. Jeg tror, at vi, inden vi går til at forhøje denne aldersgrænse, i hvert fald i et udvalg må have hele spørgsmålet nærmere belyst. At få det nærmere drøftet anser jeg for en nødvendighed, og det kan naturligvis bedst foregå i et udvalg. Vi er villige til at gå ind i disse drøftelser og se, hvad de fører til, og derefter vil vi tage vor endelige stilling til sagen.

Hvad endelig den tredje ændring angår: forhøjelsen af maksimalindkomstbeløbene og nedslagsbeløbene for personer med nedsat erhvervsevne, aldersrentemodtagere o. s. f., synes der også her at være grundlag for en ændring. Når finansministeren i sin fremsættelsestale siger, at maksimalindkomstbeløbene og nedslagsbeløbene i lovforslaget er søgt fastsat således, at der for forsørgeres vedkommende i det store og hele ikke fremkommer en skattestigning for 1950—51, så stoler vi naturligvis på, at det er rigtigt, og at det kan holde, og ud fra den forudsætning kan vi i og for sig tiltræde forslaget,